

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **T. H. L.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem,
sídlem Masarykova 43, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení: **D. C.**, narozen ...,
zastoupen **Z. H.**, narozena ...,
oba bytem **J. P. 190, Ú. n. L.**,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2019, č. j. CPR-20919-3/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Návrh na zkrácení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie **se odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. CPR-20919-3/ČJ-2018-930310-V243, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Rumburk (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPU-65379-33/ČJ-2018-040022-SV-RBK. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 roků od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je v rozporu s ustanovením § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce trval na tom, že v jeho případě jsou splněny podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a že je nutno na něho pohlížet v souladu s uvedeným ustanovením jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce je považován za otce D. C., narozeného dne „X“, bytem „X“, který je občanem České republiky. Žalobce trval na tom, že o nezletilého D. C. pečuje v rámci svých možností a schopností s tím, že přispívá na jeho výživu a je v pravidelném kontaktu s jeho babičkou, paní Z. H., která má nezletilého ve skutečné péči. Žalobce zdůraznil, že s paní H. průběžně řeší otázky týkající se péče o nezletilého a snaží se jí v péči o něj pomáhat. Výše uvedené skutečnosti dle žalobce brání tomu, aby mu mohlo být uloženo správní vyhoštění z území České republiky a Evropské unie.
3. Dále žalobce pro případ, že by soud shledal, že jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vyhoštění, navrhl s odkazem na ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), aby soud zkrátil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu kratší, než jakou stanovily správní orgány. Dobu v trvání čtyř let považuje žalobce za zjevně nepřiměřenou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Zdůraznil, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce byla skutečnost, že pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, přičemž se tímto neoprávněným pobytem dopustil maření výkonu správního rozhodnutí a opakovaného porušení právního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpisu. Uvedl, že má za to, že protiprávní jednání žalobce bylo v rámci správního řízení řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Trval na tom, že v předmětném řízení nedošlo k procesním pochybením, která by způsobovala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Při pobytové kontrole provedené hlídkou Policie České republiky dne 27. 3. 2018 bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky, ačkoliv byl veden jako osoba nežádoucí v Schengenském informačním systému s dobou platnosti záznamu do 23. 5. 2018, neboť bylo žalobci uděleno platným rozhodnutím správní vyhoštění z členských států Evropské unie pro období od 21. 4. 2016 do 22. 5. 2018. V rámci správního řízení žalobce předložil rodný list D. C., narozeného dne „X“, v němž je žalobce uveden jako otec uvedeného nezletilého. Ve své výpovědi ze dne 28. 3. 2018 žalobce uvedl, že z území České republiky i přes uložené správní vyhoštění nevycestoval, protože zde má své dítě, tedy D. C. Konstatoval, že je biologickým otcem uvedeného dítěte a že na jeho výživu přispívá částkou 1 000 Kč měsíčně, kterou předává jednou za 3 měsíce matce dítěte osobně v restauraci blízko magistrátu. Žalobce uvedl, že s dítětem se stýká v rámci schůzek při předání peněz jednou za 3 měsíce. Při těchto schůzkách dítěti předává dárky jako oblečení nebo sušené mléko. Osobně se s dítětem v místě jeho pobytu nestýká, neboť nevychází dobře s jeho babičkou. Žalobce uvedl, že dítě je výhradně v péči matky.
8. M. C., matka nezletilého D. C., ve své svědecké výpovědi ze dne 20. 4. 2018 uvedla, že žalobce není biologickým otcem nezletilého, ale že jej nechala do rodného listu zapsat za příslib úplaty. Dále uvedla, že kromě 5 000 Kč, které obdržela za to, že nechala žalobce zapsat jako otce nezletilého do jeho rodného listu, nedostala od žalobce žádné peníze na úhradu výživného na nezletilého D. C. Rovněž uvedla, že nezletilý je z důvodu její tíživé situace od roku 2016 svěřen rozhodnutím soudu do péče její matky Z. H. Uvedla, že na výchově nezletilého se žalobce nijak nepodílel, nic mu nekoupil ani mu nic nepřinesl. Z. H., babička nezletilého D. C., ve své svědecké výpovědi ze dne 20. 4. 2018 uvedla, že žalobce nezná a nikdy jej neviděla. Rozhodnutím soudu bylo stanoveno, že žalobce má hradit na výživu nezletilého 50 Kč měsíčně. Nikdy však nic k rukám Z. H. neuhradil ani ji nekontaktoval za účelem styku s nezletilým. Z. H. výslovně uvedla, že žalobce se žádným Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobem nepodílí na výchově a péči o nezletilého, nikdy neposlal žádné peníze a nikdy nedonesl žádné věci ani potraviny.

9. Ve správním spise je dále založen doklad datovaný dnem 4. 5. 2018, ve kterém je obsažen závazek žalobce hradit na výživu nezletilého D. C. částku 1 050 Kč měsíčně k rukám jeho babičky. Uvedený obsah rovněž obsahoval potvrzení opatřené podpisem Z. H., kde je uvedeno, že dne 4. 5. 2018 obdržela jako výživné na D. C. částku 1 300 Kč.
10. Žalobce ve své žalobě uplatnil jedinou žalobní námitku, a to že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je rodinným příslušníkem občana Evropské unie rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
11. Mezi účastníky je nespornou skutečností, že žalobce je „matrikovým“ otcem nezletilého D. C., který je občanem České republiky. Tím je splněna první podmínka pro to, aby mohl být žalobce považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pro naplnění podmínky obsažené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců však musí být kumulativně naplněna i podmínka druhá, a to podmínka skutečné péče o občana Evropské unie mladšího 21 let. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgány měly postaveny na jisto, že po dobu nelegálního pobytu cizince, po celou dobu správního řízení a rovněž ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl nezletilý D. C. v péči jeho babičky Z. H. Ze svědeckých výpovědí Z. H. a matky nezletilého jednoznačně shodně vyplynulo, že žalobce se nejen nepodílel nijak na péči o nezletilého D. C., ale nehradil ani výživné stanovené rozhodnutím soudu ve výši 50 Kč měsíčně, natož aby hradil nějaké vyšší částky na úhradu potřeb nezletilého. Ve správním spise bylo založeno pouze jediné potvrzení o jednorázové úhradě k rukám Z. H. v částce 1 300 Kč, ke kterému došlo až v rámci průběhu správního řízení o správním vyhoštění v řádu dnů před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Dle soudu skutečná péče, která je jednou z podmínek pro splnění podmínky dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být naplněna osobní fyzickou rodičovskou péčí o svého potomka mladšího 21 let. Z výpovědí matky a babičky nezletilého obsažených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že se žalobce nikterak nepodílel na péči o nezletilého a samotný žalobce to také ve své výpovědi netvrdil, když uvedl, že vídá nezletilého pouze jednou za 3 měsíce při předání peněz matce nezletilého v restauraci. Dle soudu bylo v rámci správního řízení postaveno na jisto, že žalobce osobně nepečoval žádným způsobem o nezletilého D. C. Skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení vyhoštění jednorázově uhradil babičce nezletilého na výživném částku 1 300 Kč, nemůže na tomto závěru ničeho změnit. Takové jednání je nutno považovat ze strany žalobce za zcela účelové. Soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil druhou podmínku pro uznání rodinným příslušníkem občana Evropské unie spočívající ve skutečné péči o potomka.
12. Správní orgány tedy v souladu s obsahem správního spisu dospěly k závěru, že žalobce nesplnil kumulativní podmínky obsažené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro to, aby mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobou napadené rozhodnutí tedy nemohlo být v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které se vztahuje výlučně k občanům Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům. Tuto námitku tedy považuje soud za zcela nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Dále se soud zabýval návrhem žalobce na moderaci doby trvání správního vyhoštění. V ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. je uvedeno, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Z citované dikce uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že k moderaci může správní soud přistoupit výlučně v případě, kdy je rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt. Řízení o správním vyhoštění však není řízení, ve kterém by byl ukládán trest za správní delikt. Samotné správní vyhoštění nelze považovat za trest. Jedná se o opatření regulující možný pobyt cizince na území České republiky respektive na území států Evropské unie. Dikce ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. tedy nepřipouští možnost jeho aplikace na rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Proto soud výrokem II. tohoto rozsudku návrh na moderaci doby trvání uloženého správního vyhoštění dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl jako nepřípustný návrh.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem III. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 13. června 2019

6

42 A 15/2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)